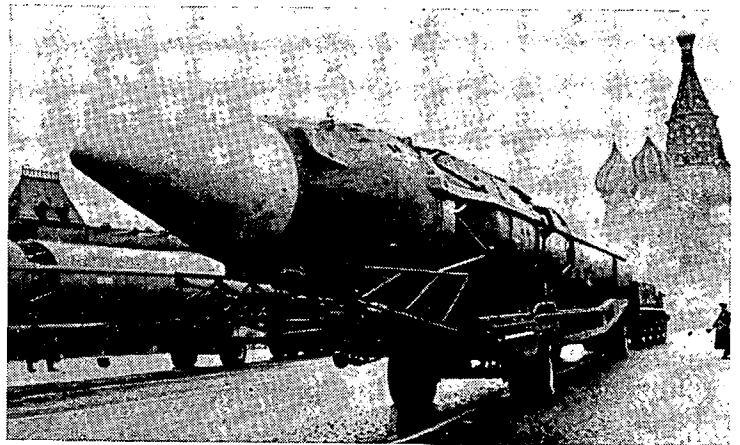
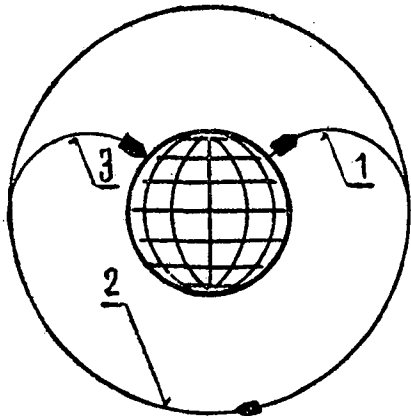
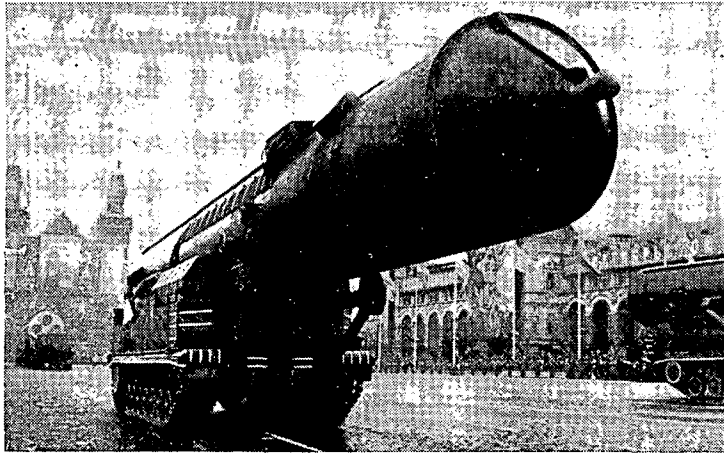

טיליה החדשים של ברית-המועצות במצעד ה-48 של „מהפכת אוקטובר 1917“

מרכיבי המסלול של טיל בין־יבשתי: 1. הכנסת הטיל למסלול, 2. המסלול עצמו, 3. כיוון הטיל אל מטרותיו.

לשאת ראש־נפץ גרעיני בעל עצמה של 100 מגטון. תוך הפעלה מן הקרקע של מנועי בלימה (אשר מאיטים את מהירותו ומאפשרים לכוון את טיסתו) מופנה הטיל הבין־יבשתי אל מטרותו שעל פני כדור־הארץ. אחרי שעובר הטיל דרך שכבה החוסה של האטמוספירה (ראש־הנפץ בנוי מחומר העומד בפני חום גבוה) — הוא מונחת על המטרה.

טילים מסוג זה היא, שביכולתם לפגוע במטרות־אויב מכל כיוון שהוא — דבר העושה אותם בלתי פגיעים להגנה נגד־טילית. את ראשי הנפץ של הטיל ניתן להפעיל במפתיע נגד האויב כבר בהקפה הראשונה של כדור הארץ, או באחת ההקפות הבאות. לטיל כוח־דחיקה של כ־600 טון, ואילו משקלו 5 טון. יש להניח, כי טיל בן 5 טון מסוגל

סיכום הידיעות, שהתפרסמו בעתונות אחר הופעת המאמר „תמורה במאזן הטילים“, מובא להלן:

בנובמבר, במצעד „יום המהפכה“ הרוסי, הוצגו במוסקבה ארבעה כלי נשק רקטיים חדשים וכן טילים בליסטיים בין־יבשתיים ענקיים. בלט ביניהם טיל בין־יבשתי (על שלדה של טנק), שלפי טענת הרוסים איננו ניתן לפגיעה, כיון שאיראפשר לאכנו לא לפני השיגור ולא בזמן מעופו.

אחד הטילים, כאמור, נישא על שלדה של טנק. אורכו של השני נאמד בכ־23 מ' בערך. הטיל הבין־יבשתי שסיים את המצעד היה הארוך ביותר — כ־38 מטר; מערכים שטוחו עולה על 9,000 ק"מ. משקפים צבאיים מערביים מניחים, כי טיל ענק זה, המונע בדרך נוזל, הוא שהכניס את החלליות „ווס־חוד“ ו„ווסטוק“ למסלולן. הרוסים, על כל פנים, תיארו טיל זה כ„טיל מסלולי“.

פרשן של „פרבדה“ אמר: „אין גבול לטוחו של טיל זה, ועצמת ראשי הנפץ הגרעיניים שלו היא פאנטסטית. תכונת החשובה של

